

Sme v motoreste pred Middletownom, keď konečne usúdím, že som čakal prijateľne dlhý čas. Hoci je len niečo po poludní, vyhli sme sa obedovej špičke. Lewis sedí oproti mne a so znudným výrazom skroluje na telefóne. Vytiahnem svoj a otvorím správu pre číslo, ktoré som si uložil ešte skoro ráno. V krátkosti sa Juniper spýtam, kam sa šla pozrieť dnes.

Časníčka nám prinesie taniere s burgermi a hranolkami, ale prakticky nevnímam, ako chutia, pretože sa sústredím na správy od Juniper. Rozhovor plynie rovnako ľahko ako včera večer. Povie, že je na Connecticutskej a že by jej neprekážalo, keby sme sa znova stretli. Potláčam nadšenie, ktoré vo mne tie slová vyvolajú.

„Píšeš nejakej babe?“ spýta sa Lewis. Neodpoviem. „Hej, písáš,“ zapradie, keďže mu to moje mlčanie očividne potvrdilo. Neštve ma, s akou istotou to hovorí. Štve ma, že má pravdu.

„Kamoške,“ objasním pokojne. Odpoviem Juniper a čakám, kým mi odpíše, čo sa jej na Connecticutskej páči.

„Tie najlepšie priateľky sú často na začiatku len kamošky,“ podotkne Lewis.

Očividne sa na mňa snaží vytiahnuť múdrosti staršieho brata a skúsenosti s dievčatami. Obyčajne by som ho neprerušoval ani sa neunúval odpovedať.

Dnes nie. Nie, keď mi na displeji svieti správa od Juniper. Namiesto plnenia si svojich snov a smerovania k budúcnosti, o ktorej mi včera rozprávala, je na Connecticutskej, pretože chce ísť na školu so svojim chalanom. A ja tu zatiaľ sedím so svojim bratom, ktorý sa včera večer predou mnou obtieral o nejakú náhodnú babu, na ktorú narazil na Brownovej.

Tá dvojnásobná frustrácia ma podráždi. „Tak ako Prisha?“ spýtam sa lakonickejšie, ako mienim.

Lewis odtrhne zrak od telefónu, zatvári sa podozrievavo, no nie prekvapene. Nadobudnem pocit, že si na náš včerajší rozhovor spomína. Bolo to prvý raz, čo som pri ňom takmer vybuchol. Teraz to hrozí znova. Doma sme sa hádali pre hlúposti, ale keď došlo na vážne veci, takmer nikdy som sa bratovi nepostavil. Neviem, čo sa stalo, ale niečo sa zmenilo.

„Hej,“ povie vyrovnané po chvíľke ticha. „Bola. Bývala v prvom ročníku na tej istej chodbe. Myslím, že sme sa najprv dali dokopy s celým *zvyškom* chodby, kým sme prišli na to, čo k sebe cítíme.“ Namočí hranolku do kečupu. „Ale prišli sme na to,“ pokračuje, „a ja som musel dať náhodným babám zbohom. Aspoň na nejaký čas.“ Žmurkne na mňa, čím ma zase vytočí.

Odložím svoj burger. „Prečo to robíš?“ spýtam sa pokojne. Hnev mení moje otázky na ihly.

Lewis na mňa hľadí. „Čo?“

„Pýtaš sa ma na baby alebo do mňa rýpeš, alebo sa chvastáš babami, ktoré si zbalil.“ Vrhnem naňho pohľad, o ktorom dúfam, že vyznie ľútostivo alebo pohľadavo. „Je preťahovanie báb to jediné, na čom ti záleží?“

„Keď raz nejakú pretiahneš aj ty, už sa ma to nebudeš pýtať,“ odvetí.

Stačilo mi. Mám dosť toho, že sa ku mne Lewis správa ako k nule, pretože môj život nepripomína jeho. Mám *vážne* dosť toho, že nad všetkým mávne rukou, akoby to bolo ľahké, vtipné alebo malicherné. Jediní ľudia, ktorých nikdy nič nefrustruje, sú ľudia, ktorým na ničom nezáleží.